

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟ DARTY

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΝΑΜ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΑΕΤΤΑ, 33 ετών. ΜΑΡΚΟΣ, σύζυγός της, 40 ετών. ΜΑΞΙΜΟΣ, 38 ετών.

(Στο σπίτι του Μάρκου και της 'Αρλέττας. Στο σαλόνι. Ο Μάξιμος και η 'Αρλέττα κάθονται μόνι και συμιουλόν).

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είστε λοιπόν ευτυχισμένη, 'Αρλέττα;
 ΑΡΑΕΤΤΑ.—Είμαι πολύ ευτυχισμένη, Μάξιμε.
 ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Εγώ όμως είμαι πολύ δυστυχισμένος!
 ΑΡΑΕΤΤΑ.—Σας παρακαλώ, Μάξιμε, αφήστε κάθε υπαινιγμό για τα περασμένα. Μπορεί να μ' αγαπώσατε άλλοτε, μα αυτό δεν ήταν αρκετό. 'Ερχετε να σάς αγαπώ κι' εγώ. 'Εγώ όμως αγαπούσα το Μάρκο, που κι αυτός μ' ελάτρευε. Γι' αυτό και τον παντρεύτηκα. Κι' είμαι πελά ευτυχισμένη...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Σας εύχομαι να είστε πάντα ευτυχισμένη, 'Αρλέττα... 'Αλλά πάλι τι είναι η ευτυχία;... Μία αυτόπατι.
 ΑΡΑΕΤΤΑ.—Τι θέλετε να πείτε, Μάξιμε;
 ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τίποτε... Τίποτε... Πέστε μου όμως, ο Μάρκος σας είχε ιερωμολογηθεί όλο του το παρελθόν;
 ΑΡΑΕΤΤΑ.—Ναί, μου είπε ότι γνώρισε πολλές γυναίκες στη ζωή του. Μα εγώ είμαι η μόνη που αγάπησε αληθινά.
 ΜΑΞΙΜΟΣ. (με κακία).—'Α, έτσι; Και δεν σας έχει πει τίποτα για τη ζωή που περάσατε μαζί άλλοτε στις άποκες και από πάντων στο 'Αννάμ;

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Ω, βέβαια, μου έχει μιλήσει για τις παράξενες συνήθειες αυτού του τόπου. 'Αλλά γιατί χαμογελάτε έτσι σαρκαστικά; Τι θέλετε να πείτε; Τι μου κρύβετε; Τι σημασία έχει αν ο Μάρκος είχε κάποτε μία περαστική φίλη ανά μερά εκείνα; 'Εγώ είμαι η μόνη γυναίκα που αγάπησε αληθινά, που διώλεξε για γυναίκα του...

ΜΑΞΙΜΟΣ. (ειρωνικά).—Είστε βέβαιη ότι είστε η μόνη;
 ΑΡΑΕΤΤΑ. (πετάγει επάνω κλωμή, ταραγμένη).—Τι έννοείτε, Μάξιμε; Τι θέλετε να πείτε; 'Ω, ασφαλώς άστειεύστετε...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Δεν πρόκειται για τίποτε σοβαρό, 'Αρλέττα; 'Επειτα ο Μάρκος δεν είναι ο πρώτος άνδρας που παντρεύτηκε δύο γυναίκες.

ΑΡΑΕΤΤΑ. (έτοιμη να σωριαστεί κάτω).—Δυό γυναίκες!... Δυό γυναίκες, είπατε;... Είμαι λοιπόν η δεύτερη γυναίκα του Μάρκου;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Μά!... νόμιζα ότι το ξέρατε... Νόμιζα ότι ο Μάρκος σας τα έχει εξομολογηθεί όλα... Συγγνώμη, 'Αρλέττα. 'Εγινα ατία να λυπηθώτε...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Γρήγορα... Πέστε μου... 'Ηταν παντρεμένος ο Μάρκος, εκεί κάτω ποιά; Και γιατί, αφού το ξέρατε, δεν με προειδοποιήσατε;

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Νόμιζα ότι σας τα έχει πει όλα. 'Επειτα είχα φύγει να μη παρενθώ στο γάμο σας. Τώρα που έπετραφα από το ταξίδι μου δεν πρόλαβα να μην έρθω να σάς ιδώ. Είχα την ιδέα λοιπόν ότι τα ξέρατε όλα, κι' ότι τον είχατε συγχωρήσει.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Μάξιμε... Ζηλεύετε την ευτυχία μου. Μου λέτε ψέματα!...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Ναί, ηλίθια!... Ζηλεύω πολύ γιατί σας αγαπώ πάντα. 'Αλλά δεν λέω ψέματα. Ρωτήστε τον Μάρκο και θα σας το βεβαιώση.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Οχι... 'Οχι. Θα μου πείτε εσείς τώρα τι ξέρετε... 'Εμπρός, μη με βασανίζετε... Σας ικετεύω...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Καλά, αφού επιμένετε θα σας πω ό,τι ξέρω. Μα δεν αξίζει τον κόπο να θυμάστε. Και να, τέλος πάντων, τι συνέβη. 'Ο Μάρκος βρισκότανε στο Σαϊγκόν, μακριά από όλους, χωρίς οικογένεια, χωρίς φίλους, ολιούναχος. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να στήσει εκεί μία φωλιά.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Δηλαδή παντρεύτηκε. Είπε τρομερό!...
 ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είπε πολύ φυσικά. 'Ερχος λοιπόν εκεί ο Μάρκος μαζί με τη γυναίκα του, τέσσερα δόλκιμα χρόνια. 'Απόχτησαν κι' ένα παιδί... 'Ενα αγόρι...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Ενα παιδί!... Θεέ μου, Θεέ μου!...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Μία μέρα τέλος έγκατέλειψε και τη γυναίκα του και το παιδί του για νάρθη στην πατρίδα του και να παντρευτεί με μία μικρή χαριτωμένη Γαλλίδα.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Η... πρώτη του γυναίκα δεν ήταν Γαλλίδα; ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Οχι. 'Ηταν 'Ανναμίτια.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Είπε όμως η 'Ανναμίτια; ΜΑΞΙΜΟΣ.—Είπε παράδοξες. Είπε σάν μικρά φιλιτισμένα είδωλα. 'Εχον ένα θέλγητρο άκατανάλωτο. 'Οποιοσ τ'ις αγάπησει δεν μπορεί βέβαια να τις ξεχάση...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Είστε βέβαιος ότι ο Μάρκος την παντρεύτηκε τη γυναίκα αυτή;
 ΜΑΞΙΜΟΣ.—Τι λέτε, 'Αρλέττα! 'Αφού ήμουν στους γάμους.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Ετσι λοιπόν, υπάρχει στον κόσμο μία άλλη γυναίκα, η οποία έφερε, πριν από μένα, το όνομα του Μάρκου;

ΜΑΞΙΜΟΣ. Μα αφού την έγκατέλειψε κατόπιν;
 ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Ω, αυτό είναι ακριβώς που με κάνει να τόν περιφρονώ περισσότερο.

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Σας είπα ότι ήξερα, 'Αρλέττα. 'Εφωνα κατόπιν πριν από το Μάρκο από την 'Ινδοκίνα και δεν έμαθα τί άπόγινε. Κι' όταν ήρθα εδώ τον βόρκα πελά άντραστ'ι μου.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Θεέ μου!... 'Θεέ μου!... Τι θά γίω; ΜΑΞΙΜΟΣ.—'Θάρος, 'Αρλέττα. Και ό,τι κι' αν συμβεί μ'ην ξεχνάτε πως εγώ σας αγαπώ πάντα...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Ω, δεν θέλω πια ν' άκούω γι' αγάπες. Σας παρακαλώ!...

ΜΑΞΙΜΟΣ.—Καλά, αγάπη μου, δεν σ' ενοχλώ περισσότερο. Φεύγω. Και... θάρος. Μην στενοχωριέστε άδικο... (Φεύγει).

ΑΡΑΕΤΤΑ. (μόνη).—'Θεέ μου!... Δεν είναι άδικο; Είπε αλήθεια; 'Ο Μάρκος ήταν παντρεμένος με μ'αν άλλη; Είχε αποχτήσει παιδί μαζί της και τόλμησε να μη παντρευτεί; Είπε λοιπόν υποκριτής, διεφθαρμένος, άκατέγος; 'Ο Μάρκος!... 'Ο μόνος άνθρωπος που αγάπησα στον κόσμο;... 'Ω, δεν μου είχε πει δινανόν να ζήσω μαζί του, δεν μου είχε δινανόν...

(Μπαίνει ο Μάρκος. 'Η 'Αρλέττα γυρίζει άλλο το πρόσωπό της.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα... Τι έχεις; ('Η 'Αρλέττα σωπαίνει).

ΜΑΡΚΟΣ.—Μά γιατί δεν μου μιλάς, 'Αρλέττα; Γιατί δέ με κοιτάξεις; 'Αγάπη μου, τι έχεις;

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Δεν μπορώ πια να σέ κοιτάξω στα μάτια.

ΜΑΡΚΟΣ. (ξαφνιασμένος).—Γιατί; ΑΡΑΕΤΤΑ.—Μου προσεβεί φίλη!

ΜΑΡΚΟΣ. (σαστισμένος).—Πώς; Τι είπες; Τι είπες, 'Αρλέττα; Σέ δεν μιλάς έτσι; 'Αρλέττα, μικροδία μου, ξεήγησόν, τι έχεις;...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Φύγε μακριά μου!... Μη με πλησιάζεις... Σου είπα ότι μου προσεβεί φίλη... Φύγε... φύγε... Πήγαινε στη γυναίκα σου και στο παιδί σου, στο Σαϊγκόν.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Επί τέλους!... Αυτό ήταν όλο; Μα ποιος κάθισε και σου τα είπε όλα αυτά;

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Δεν ταράζεσαι; Δεν τρέμεις; 'Εγκατέλειψες τη γυναίκα σου και το παιδί σου και ήρθες εδώ για να παντρευτείς; Ένω ήσουν ήδη παντρεμένος... 'Αναόρε!...

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα, μη με βρίζεις έτσι. Θά μετανιώσης, όταν σου ξεηγηθώ. Μα πές μου πρώτα ποιος σου τα είπε αυτά; 'Αλλά ποιος άλλος μπορεί να σου τα έχει πει, παρά ο Μάξιμος; Ναί!... ναί. 'Εμαθα ότι είχε έδω. Θέλησε να εκδικηθώ γιατί τόν απέκρουσες. Και με σκοφανήθηκε για να καταστρέψη την ευτυχία μας. Για να με μισήση...

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Τολμάς να λές ότι είνε σκοφαντρία; Μα ήταν παρών στον γάμο σου ο Μάξιμος.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα, άκουσε με, σέ παρακαλώ. ΑΡΑΕΤΤΑ.—Δεν θέλω ν' άκούω τίποτα.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Ακουσε με, σέ ικετεύω. 'Ακουσε με... Πέντε δόλκιμα χρόνια έμεινα στην 'Ινδοκίνα, 'Αρλέττα. Πώς ήταν δινανόν να ζήσω μόνος τόσο καιρό;

ΑΡΑΕΤΤΑ.—'Οστε το φιλολογεί, ήσουν παντρεμένος; ΜΑΡΚΟΣ.—'Αρλέττα, άκουσε με... Στην 'Ινδοκίνα οί ίθαγενείς δεν έπιτρέπον νάρη κανείς φίλη, χωρίς να την παντρευτεί. Δεν έπιτρέπεται νάρη εκεί ένας άντρας ούτε μια ύπηρέτρια στο σπίτι του, χωρίς να την παντρευτεί προηγουμένως, σύμφωνα με τους νόμους. Τους γάμους όμως αυτούς δεν τους άναγνωρίζει το Γαλλικό Κράτος. Γίνονται μόνο και μόνο για τα μάτια των ίθαγενών, ο όποιοι είναι πολύ φανατικοί.

ΑΡΑΕΤΤΑ.—Τι θέλεις να πής; 'Οτι το γάμο σου δεν τόν άνεγγόρισαν ή Γαλλικές άρχές; Και τί σημασία έχει αυτό; Φτάνει που άποφάσισες να παντρευτείς και παντρεύτηκες.

ΜΑΡΚΟΣ.—'Οχι, δεν άποφάσισα να παντρευτώ, άναγκάστηκα άλλάς να πάρο στο σπίτι μου μία νέα 'Ανναμίτια, έτσι όπως έδω παίξιμου με άνηρέτρια. 'Αλλά ήμουν άναγκασμένος, όπως σου είπα, να την παντρευτώ, σύμφωνα με τους εκεί νόμους. 'Εμεινε λοιπόν αυτό

ΜΑΡΚΟΣ.—Είσαι η μόνη γυναίκα που σ' αγάπησα αληθινά, 'Αρλέττα...

